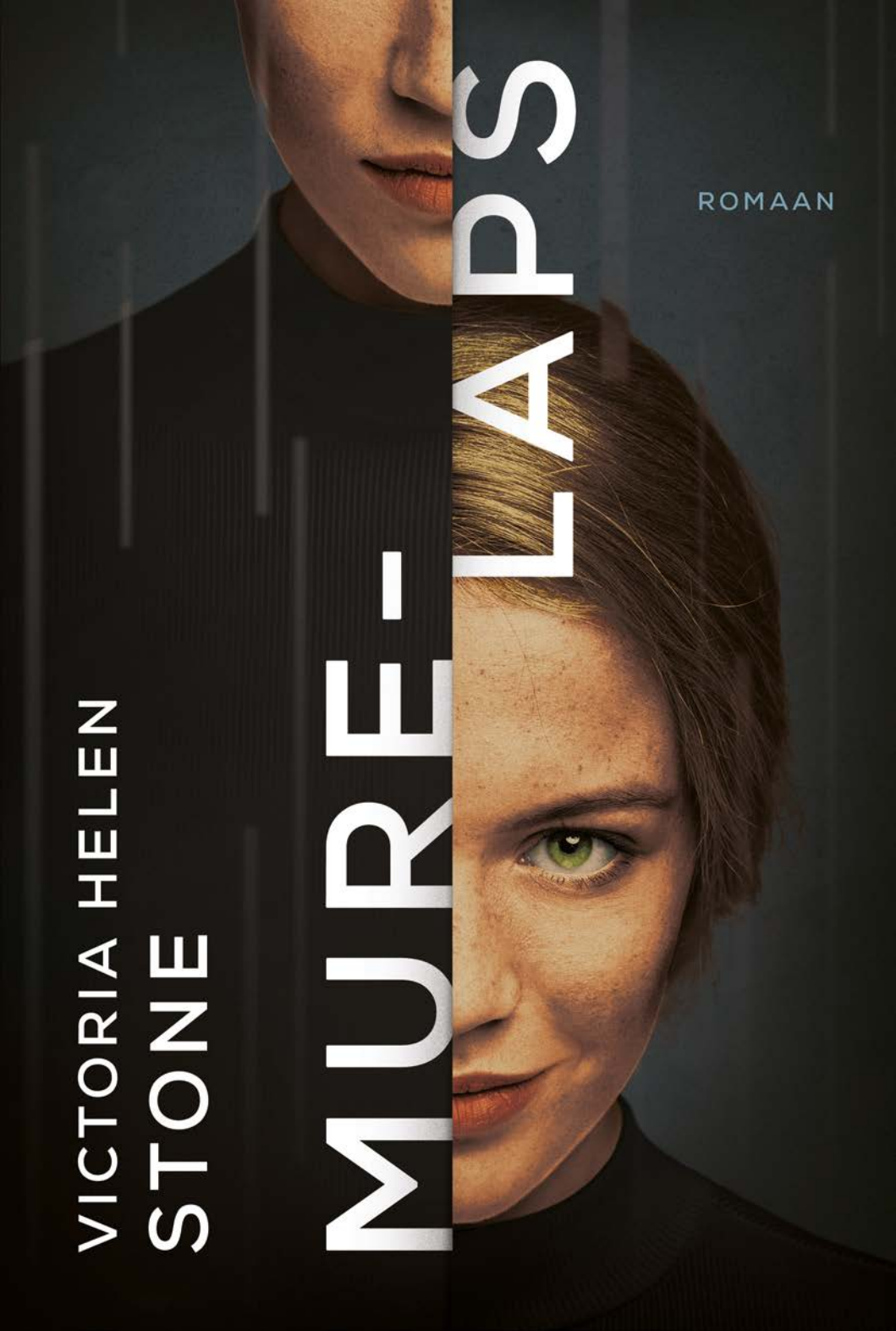

VICTORIA HELEN
STONE

MURE-LAPS

ROMAAN

Originaali tiitel:
Victoria Helen Stone
Problem Child
2020

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See on ilukirjanduslik teos. Nimed, tegelased, organisatsioonid, kohad, sündmused ja juhtumid on autori kujutlusvõime vili ning neid kasutatakse ilukirjanduslikul eesmärgil. Igasugune sarnasus tegelike inimestega, elavate või surnutega, ja tegelike sündmustega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Evi Eiche
Toimetanud Maia Lauk
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Faceout Studio, Derek Thornton

Text copyright © 2020 by Victoria Helen Stone. All rights reserved.
This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Synopsis Literary Agency.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2021.

E03395921
ISBN 978-9949-82-733-6

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

Peatükk 1

Ta on jälle mu kabinetis ja käib mulle pinda. Mind häirib juba tema nägemine, aga eriti see, kuidas ta räägib, ja Rob räägib palju, olles puhevil keskpärase mehe enesekindlusest ja hoogsast, uljast egost. Ta on partnerite lemmik ja kuni ma pole temast lahti saanud, pean kaasa mängima nii kenasti, kui oskan. Aga kui oleme kahekesi, ma ei teeskle. Pööran tema poole kalapilgu ja vahin, kuidas ta jahvatab.

„Kõigele vaatamata,“ ütleb Rob, jätkates mõttekäiku, mille olen vahepeal blokinud, „tegid sa, Jane, päris head tööd.“

„Ma tegin suurepärasest tööd,“ vaidlen vastu.

„Nagu ma ütlesin, päris head. Ma saadan lõplikud arvud...“

„Ma juba saatsin lõplikud arvud partneritele koos asjakohase kiitusega, sest nad on selle ära teeninud. Kõige eest on hoolitsetud. Aitäh, Robert! Võid nüüd minna.“

Rob pilgutab silmi, segaduses, et teda niiviisi ükskõikselt minema saadetakse. „Kuidas, palun?“

„Ma hoolitsesin üksikasjade eest. Kas sa, Robert, ei käskinud mul siis seda teha? „Tegele sina üksikasjadega!“ Saatsin partneritele kokkuvõtva meili, et sina ei peaks sellega vaeva nägema. Võta heaks!“

Rob raputab pead. „Mida? Millal?“

„Oih, kas ma unustasin sulle koopia saata? Olin vist ikka väga väsinud kõigist neist hilistest töötundidest eelmisel nädalal. Ma edastan selle sulle kohe.“ Naeratan ja vajutan paari läpaka klahvi. Algne e-kiri jõuab Robi meilikontole. Edastan ka advokaadibüroo kahe asutajapartneri kiitust täis vastused koos mu entusiastliku ja rõõmsa tänuga. Rob saab neile nüüd muidugi vastata, kuid siiski jääb ta kutiks, kes koperdab kohale tund aega pärast põhitegevust, püüdes saada üle jäänud kübemeid. Tühipaljas postskriptum. Vaene Rob.

Ta muudkui vahib mind. Kissitan talle otsa. „Kas sa vajad veel midagi?“

Ma olen Robi üle kavaldanud ja ta teab seda, kuid ta ei saa oletada, et see oli midagi muud kui minu nutikas initsiatiiv. Ta ahmib oma väikese nõmeda huulteta suuga õhku nagu kuldkala kuival. *Blop, blop.*

Telefoni helin katkestab Robi šokiseisundis muigutamise. „Oi, pean sellele vastama. Suur aitäh, Robert, et läbi astusid. Ja, hei, tubli töö!“

Tema silmad lähevad häbist punni, et temast redelil allpool olija teda kiidab, justkui oleksin mööda pulki üles hiilinud ja talle nagu muuseas pähe pissinud. „Näeme hiljem koosolekul.“ Pilgutan talle silma, kui telefonikõnele vastates tere ütlen.

„Üks naine tahab sinuga rääkida,“ teatab administraator häälega, mis on veider segu lõbususest ja masendusest. Ta on üksildane õnnetu linnuke. „Ta ütleb, et su vennatütrest.“

Vennatütrest? Luke'il on vennatütar, aga mul pole. Noh, tegelikult on. Isegi kolm. Võib-olla nüüdseks juba neli, kui mu vend eelmisel aastal kas või hetkeks karistuste vahel vanglast välja sai, kuid ma ei tunne neist ühtegi.

„Suuna ta kõneposti.“

„Ta ütleb, et see on tähtis jutt.“

„Kõnepost sobib.“ Lõpetan kõne ja avastan, et olen õndsalt üksi. Saabub uus meil. See on Rob, kes lõpuks partnerite kiitusele vastab. Oi, oi, Robert. Sa pole eriti vastutustundlik.

Muigel sui taipan, et kohe on lõunaaeg käes ja ma tunnen otsemaid nälga. Ärkasin hommikul üles, igatsedes homaariravioole restoranist, mis asub kahe kvartali kaugusel mu kesklinna advokaadibüroost, ning ma hüppan vesise suu ja lihtsalt fantastilise idee peale püsti.

„Robert!“ hüüan üle koridori. Tema kabinet on minu toa vastas, aga me ei näe teineteist. Tema töölaud on privaatsuse tagamiseks sätitud nii, et saaks teeselda, nagu ta töötaks kõvasti ka siis, kui ise Tinderis trollib. Minu laud on ukse lähedal, nii et saan koridoris iga liigutust jälgida ja kontoriklatši pealt kuulata.

Kui ma Robi uksele kalpsatan, kortsutab ta kulmu, olles ikka veel ärritatud. „Ma tahan sulle lõunasöögi välja teha!“ hüüatan säravi silmi.

Ta tõmbab silmad kissi sellise käigu peale. Naeratan laiemalt. „Tänutäheks selle eest, et mind neis läbirääkimistes juhatasid. Oli ikka kõva pähkel, eks?“

Tõsi on see, et see leping polnud midagi erinevat varasematest, ja läbirääkimised tegi raskemaks Robi semutsev hoiak. Kuid nüüd pilgutab ta silmi ja on tasakaalust väljas. Nõjatun tahapoole ja lehvitan administraatorile, kes vaatab üle öla minu poole. Ta lehvitab vastu.

„Tule nüüd,“ õhutan ma ja pistan pea Robi kontori ukse vahelt sisse, nagu peaksime koos vandenõu. „Lähme tähistama!“

„Ah soo,“ vastab ta viimaks. „Jah, muidugi.“

„Olen kogu päeva Camille’si järele igatsenud. Sel teatud ajal iga kuu, mõistad?“ Rob võpatab veidi, kui ma oma keha funktsioonidele vihjan. Pilgutan talle silma, see näib aitavat tal taas tuda. See on muidugi vale. Ma kontrollin oma keha halastamatu nonstop tõhususega rasestumisvastaste pillide abil.

„Camille’s kõlab suurepäraselt,“ ütleb Rob esialgu. „Täna kutse eest.“

„Oled valmis? Me ei saa jokatada. Kell kaks algab ju koosolek.“

„Lähme siis.“ Rob haarab kitsalõikelise poolmantli ja maitsekalt maskuliinse kašmiirsalli, et peletada septembri pärastlõuna kerget jahedust, kuid siis heidab ta salli lihtsalt üle revääride, mis lööb ainult kõõma laiali. Kahman oma kabinetist käekoti ja uue punase vihnamantli ning seejärel kepsleme rõõmsalt ukse poole. Administraator Amy näeb selles kamraadlust täis stseenis välja murelikult rõõmsameelne.

Mu kõht on nii tühi.

Lifti astudes küsin Robilt veel ühe juhtumi kohta ja see muudab tema tujuga veel paremaks, nii et ta hakkab uuesti rääkima. Küll seda juttu ikka jätkub! Mul on lausa piinlik seda kõike kuulata, sest ta teab nii palju, see meie Rob. Nii palju. Ja mina saan selle kõik ainult endasse imada ning õppida. Olen nüüd firmas olnud aasta ja minust on saanud meeskonna tähtis liige, nii-öelda juhtoinas rahvusvaheliste lepingute läbirääkimistel. Aga ma olen naine, nii et mul on alati väga palju juurde õppida.

Rob hakkab selgitama keerulist lepingut Ameerika autovaruosade firma ja Vietnami tootja vahel, sest on unustanud, et ma aitasin oma esimesel töökuul sellesama lepingu üksikasju läbi suruda. „Need tüübid olid ikka uskumatud,“ ütleb Rob. „Nad lootsid, et kaubandussõda tähendab seda, et nad saavad...“

Mina mõtlen aga homaariraviolidele ja restorani kuulsale soojale leivale, mida nad serveerivad soolavõiga. Mmm.

Ilm on külmem kui paistab, varane arktiline front on Kanadast meile jõudnud ja lisab päikselisele päevale kargust. Mulle meeldib see väga. Pinisevad sääsed on kadunud. Ja ükski maias siresäär ei kannu enam pisikesi lühikesi pükse, üritades mu peikaga flirtida. Proovige vaid, teil ei vea nagunii!

Mul on sugutung nagu naisel, kes ei oska tunda häbi ega ujedust, seega on teiste tüdrukute üritused lihtsalt tüütud. Ma hoian peikat kogu aeg tegevuses. Aga mul pole kunagi varem olnud tõelist kavaleri ja kui näen, et üritatakse varastada seda, mis kuulub mulle, on vahel raske viha talitseda. *Mulle*. Neid väikseid

tüdrukuid on lihtne jäise pilguga sisistades eemale peletada ja kui see ei mõju, on alati hea võimalus õigel ajal jalg välja sirutada, kui nad parajasti su lauast mööda virvendavad. Siiski olen rahul, et nad peavad mõneks kuuks kannikad peitu pistma. Nii kaugel põhjas on need ainult suvised aksessuaarid.

Kõnnime minu korteri poole – restoran on poolel teel kontori ja kodu vahel, mida ma kassiga jagan –, seega olen tuttaval pinnal, kui Rob jätkab mulle juba tuttava jura selgitamist.

Mu töökohas prevaleerivad mehed nagu enamikus advokaadibüroodes. Kui ma oleksin veel kahekümnendates eluaastates, oleksin ilmselt juba ühe abielus partneriga maganud ja seda ära kasutanud, et kiiremini kõrgemale liikuda, sest miks mitte? Kaheksast selle firma partnerist on ainult üks naissoost ja olen kuulnud, kuidas mitu meest on salamisi teinud õelaid kommentaare tema „aja mahavõtu“ kohta. See naine võttis aja maha sünnituseks ja seejärel taastumiseks suurest verekaotusest; see juhtus kolm aastat tagasi. Paistab, et mehed ei saa aru, miks ta ei olnud nii nutikas ega abiellunud mõne naisega, sest siis oleks saanud ju tolle koju jätta järglasi ilmale tooma – nii nagu nad ise teevad.

Sellepärast on Rob nende praegune ideaalse partneri favoriit. Sellel semul pole mingeid rasedus- ja sünnituspuhkusi ega ka isapuhkust. Rob on abielus olnud ainult kaks aastat ja kuigi neil pole lapsi, on tema naine siiski kodune. „Ta on imeline tüdruk,“ ütleb Rob hardalt. Ta kepib ka meie kurvameelset administraatorit. Huvitav, kas Amy on ka orgasmi saades kurb.

Nali. Olen kindel, et Rob ei viitsigi teda kunagi orgasmini viia.

Restorani ette jõudes haaran uksest kinni ja hoian seda Robile lahti. „Astu aga sisse!“ pakun rõõmsalt.

„Ei noh, aitäh, söör,“ vastab ta.

„Kas sa võtaksid meile laua? Mul on vaja vetsus ära käia.“ Jätan ta maha, kahtlemata šokis mu mensiga seotud vajaduste pärast, ja longin tualetti, et lisada punast lemmikhuulepulka ja

endale peeglis musisid saata. Väljunud, suundun otsejoones peaaegu tühja baari.

„Palun üks valge veini-*spritzer*. Ja High West Bourye topeltviski jääga.“

Baarmen näeb välja hall ja väsinud, kuigi paistab umbes neljakümnene. Kui peaksin mõistatama, ütleksin, et talle põhjustab narkots probleeme ja pigem oleks ta neljapäeva pärastlõunal ükskõik kus mujal, mitte tööl. Ta isegi ei kergita kulmu mu 25-dollarise viskitellimuse peale, ta lihtsalt valab selle välja ja libistab koos *spritzer*'iga üle leti. „Pange *spritzer*'isse paar kirssi,“ palun ning see põhjustab viimaks reaktsiooni – mees krimpsutab põlglikult nägu, kui ta kaks kirssi mu klaasi sopsab. Ta viskab sisse ka apelsiniviilu, seega lisan jootrahale veel ühe dollari. Mu jook on nüüd praktiliselt tervislik toit.

„Terviseks!“ hüüan, kui jõuan laua juurde, mille Rob tänava-poolse akna all välja on valinud.

„Ohoo!“ Mu käes jooke nähes vajub tema suu veidi torssi, aga ma lükkan talle viskiklaasi lähemale ja teesklen, et ei märka midagi.

„High West,“ venitan ma ja tema allavajunud suunurgad tõmbuvad naeratuseks.

„Vau, sa ikka oskad kostitada!“

„Mulle meenus, et see viski meeldib sulle.“

Rob pole mind kunagi varem vaadanud kui seksuaalset vallutust. Olen iseteadev ja peaaegu ilmetu ning minu teada meeldivad talle superseksikad ja järeleandlikud tüdrukud. Kuid tõend sellest, et olen tema soovidele ja vajadustele tähelepanu pööranud, pehmedab veidi tema ilmet. Ta langetab laisalt silmalaud. „Suur aitäh, Jane. Seda ma ei osanud oodata.“